

ΕΤΟΣ Ε'
ΤΕΥΧΟΣ 17-18 (ΔΙΠΛΟ)

ΤΡΙΜΗΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΘΡΑΚΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΡΕΥΝΑ - ΕΠΙΣΤΗΜΗ - ΤΕΧΝΗ

ἀφιέρωμα
στό Γεώργιο Βιζυηνό

ΙΑΝΘΗ ΧΕΙΜΩΝΑΣ - ΑΝΘΙΞΗ 1965

ΚΑΤΙΝΑΣ ΒΕΪΚΟΥ - ΣΕΡΑΜΕΤΗ

ΡΥΘΜΟΙ

ΣΤΟΝ ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΤΗΣ ΒΙΖΥΗΣ

Προανάκρουσμα

·Νά μπορεί κανείς για νά ταξιδεύει
είναι οί δρόμοι· ὅπως τούς χαράζει
σέ στεργιές καί θάλασσες.

Ν' ἀπομακρύνεται
ἀπό τό ἀνάλγητο μουσεῖο
πού εἶναι ἡ ψυχή.

·Ἄν καί τά ρωτήματα
πληθαίνουνε ὡς ἀκολουθοῦν,
καθώς καί οἱ κρωγμοί·
τά σμήνη τῶν ἀπολιθωμένων γλάρων.

·Ὅπου αὔρες, μέρες ἡλιόχαρες,
ἢ νέφη καί θύελλες
καί τ' ἀποκοιμισμένα ἀστέρια
νά συνομωτοῦν.

·Ὅπου, πολλαπλή, ἡ φωνή,
ἀπό τό ἴδιο σημεῖο
πάντα καλεῖ,
στέλνει τά σήματά της,
μέ τή φλόγα τοῦ φάρου
τοῦ ἀκοίμητου.

Στιγμές σέ χώρους ἀδιάβατους.
Σχισμές ἀπό ἐσωτικές,
ἐξακολουθητικές κατακρημνίσεις.

Ναυαγισμένα ὄνειρα,
ἀποθημένα,
διάστικτα ἀπό ψηφίδες.
στά πέλματα
τῆς πιό τεφρῆς σιωπῆς,
ἄλγη·

νά τά θωπεύουνε,
καταφυγή, ἀπάγκιο,
ὅπως σέ πεντάγραμμο,
λυγμικοί,

οἱ ρυθμοί.

Πορταῖτο

Κάτω ἀπό τή σιωπηλή ἀλέα,
ψηλαφώντας, μέ πυκνή καταχνιά,
σκοντάφτει, ἀφουγκράζεται,
ὥστερα ἀναξέει
κάποιες ἐπιχρισμένες δάφνες
ἢ μνήμη καί λέει,

πώς τόν γνωρίζει αὐτόν τόν ἀποχαιρετισμό,
 γωπό, πολλαπλασιασμένο δάκρυ
 πού παντοῦ ἐπικάθεται,
 ὅταν μιά μάνα... δέν δρί
 ... ἀντίκρυ στό χιονιά,
 δέν παύει νά κλαίει.

Ὅταν ἓνα παιδί,
 μέ τή μοίρα τοῦ μισεμοῦ,
 παρηγορεῖ... θά ξαναρθῶ,
 μέ τή λύρα - ἀνταύγεια,
 ἀπό ἰδιαίτερο, αὐτόφωτο ἀστερισμό,
 δέν παύει νά κλαίει,
 δέν παύει νά σταλάζει τό ρυθμό της,
 πικρότατο ἀντίλαλο

Στή βαθύτερή τους οὐσία,
 ἀνεξίτηλες οἱ μέρες. Λές περιπαίζοντας,
 μ' ἀνελέητη κατεύθυνση, γεννημένες
 ἀπ' τήν πλεκτάνη πού οἱ ἴδιες ὑφαῖναν,
 χωρίς ἐπούλωση ἐπαναλαμβάνονται.

Ὅπου θαμπά

φωτίζεται μιά ἄλλη σκιά,
 παραμερίζει, ἀποτραδιέται, ξαναφαίνεται
 — σέ ραγισμένο καθρέφτη, ἀπατηλό, εἶδωλο —,
 πού διατηρεῖ τό σχῆμα της, τό πέπλο,
 τῶν λεμονανθιῶν τό διάδημα,
 τό χαμόγελο,
 ὅπως ἀναδύεται,
 ὅπως κληδονίζεται
 στήν καταιγίδα,
 μέ τ' ἀχνά τά σκόρπισμένα πέταλα
 τοῦ ρόδου.

Ἀκάθεχτοι, βαρύτατοι ἀπόηχοι
 τρικυμίζουν.
 ἀπό τήν τελειωτική ἐπέλαση
 τήν κύκλωση
 τή μυστική χορεία τῶν φαντασμάτων.
 Γιατί ἡ καρδιά,
 ἐνδιαίτημα ἀπροσπέλαστο
 τῶν πιό μύχιων σχηματισμῶν,
 ἐπαγρυπνεῖ· κάποτε προετοιμάζει,
 ρυθμίζει

αὐτή τήν ἀπελπιστική ἔξοδο.

Ἐπαληθεύει τό τελικό της ἄσμα,
 μέ τό λευκό ντύμα
 τοῦ κύκνου.

Ὁ Τόπος

Ὁ τόπος ἐγκαταλειμένος,
 ντυμένος τή σιωπή,

μέ τήν πνιγμένη κραυγή
σημαδεύει,
φυλλομετρᾶ, σέ ἄλμπουμ,
τίς φιλοτεχνημένες ἐπέτειες,
ἦ, μέ μουντά χρώματα
.....
.....τραγούδια,
πού ἀντιμάχονται τή φθορά,
τό ἀδιάφορο περπάτημα
τοῦ χρόνου.

Ξάνθη, καλοκαίρι τοῦ '64.

Ἡ πιπερόριζα *

Πέρα στόν πέρα μαχαλᾶ (δίσ)
πού πήγαινα πετῶντας, πιπερόριζα,
ψιλή, λιγνή μου μέση νά σέ ὥριζα.

* *
Εἶν' ἐν' ἀμπέλ(ι) κοντό, πλατύ (δίσ)
καί κοντοκλαδεμένο, πιπερόριζα,
ψιλή, λιγνή μου μέση νά σέ ὥριζα.

* *
Πού κἀν(ει) σταφύλια ροζακιᾶ (δίσ)
καί τό κρασί μοσχᾶτο, πιπερόριζα,
ψιλή, λιγνή μου μέση νά σέ ὥριζα.

* *
"Οσες μανάδες τῶφαγαν (δίσ)
ὅλες παιδιᾶ δέν κἀναν, πιπερόριζα,
ψιλή, λιγνή μου μέση νά σέ ὥριζα.

* *
"Ας τῶτρωγε κι' ἐμένα ἢ μάνα μου (δίσ)
μένα νά μή μέ κἀνει, πιπερόριζα,
ψιλή, λιγνή μου μέση νά σέ ὥριζα.

* *
Πού μ' ἔκανε τί ἔνοιωσα (δίσ)
πού μ' ἔχει τί μέ θέλει, πιπερόριζα,
ψιλή, λιγνή μου μέση νά σέ ὥριζα.

* Τό τραγούδι αὐτό προέρχεται ἀπό τήν περιοχή τῆς Βιζύης τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, τό τραγουδοῦν δέ ἀκόμα καί πρόσφυγες τῶν μερῶν ἐκείνων, πού εἶναι ἐγκατεστημένοι — ἐξ ὧσων τοῦλάχιστον γνωρίζω — στό χωριό Σέλινο τοῦ Νομοῦ Ξάνθης, χορεύοντάς το μάλιστα πιασμένοι χέρι—χέρι σ' ἓνα ρυθμό πού ἔχει μεγάλη συγγένεια μέ τόν λεγόμενο «συρτό».